

**Boban
Nakarada**

Foto: FoNet / Nenad Đorđević

7 dana i 7 noći

*Uzbuđenje i tuga // Oproštaj sa Sašom Reljićem // Kako od šume nastaje park
// Prvi test // Pretnje Aleksandri // Prva grupna poseta // Vreme nesanice*

Petak, 13. oktobar

Kakav datum - takav dan. Nažalost, od rane zore telefon usijan. Organizacija otvaranja muzeja postaje toliko logistički komplikovana i sveobuhvatna da svi padaju od umora. Snežana, Nataša i Senka, moje saradnice, na ivici snage, ali su sjajne. Ceo organizacioni tim je istovremeno i uzbuđen i tužan. Tuga je velika jer nam je iznenada umro dobar i fin čovek, Saša Reljić, fotograf muzeja. Veliki ljudski gubitak. Toliko se radovao otvaranju rekonstruisane zgrade. U mislima me opet prekida telefon, počeo sam da mrzim taj aparat. Počinju da me zivkaju novinari sa raznim pitanjima. I opet dvojaka osećanja. Kod većine zainteresovanih radost što smo uspjeli da završimo rekonstrukciju, ali i sumnja pojedinih. Neverovatno je kako su ljudi, izgleda, zaboravili da se raduju. Ulazim u kancelariju, Bilja sekretarica me gleda sažaljivo i saopštava mi sve zakazane sastanke i ko me je sve tražio. Počela je frka. Mobilijar, svetla, da li završavamo spoljno uređenje. Imali smo tehničke probe i nisam baš oduševljen ishodom. Ok, kažem sam sebi, mirno, rešićemo sve. Izložba se postavlja uveliko i mislim da je fantastična.

Subota, 14. oktobar

Otišao na Sašinu sahranu, misleći da je to dovoljna muka za današnji dan. Baš je

bolno suočiti se da ga nema. Aparat koji mrzim ipak ne prestaje da zvoni. Po podne sam probao da se malo opustim. Šetkao se sa suprugom po gradu, video sa svojim sinom Markom. On me opusti samom svojom pojavom. Njegov osmeh me osveži mentalno.

Nedelja, 15. oktobar

Zvali me drugari da im se pridružim na pecanju. Kakav lep dan. Nažalost ne. Nema odmora. Počinjem sa davanjem izjava radio i TV stanicama. Koncept 7 dana i 7 noći privlači pažnju. Ljudi malo zbunjeni što nemamo klasično otvaranje, a u isto vreme im se sviđa što će publika, naši verni ljubitelji umetnosti, otvoriti zdanje. U jednom trenutku otišao sam u muzej da vidim kako napreduju radovi komunalnih službi. Rade neumorno, kao pravi mravinjak kad bi neko posmatrao iz vazduha, alal im vera i jedno VELIKO hvala. Nije lako divlju šumu, koja je izrasla za ovih deset godina, preobratiti u lep park. Oni su, ipak, to uspjeli. Počinjem da pišem svoj govor za večernji prijem na dan otvaranja. Kako se zahvaliti svima? Mnogo toga želim da kažem i mnogim osobama da izrazim zahvalnost. Postajem u trenutku svestan da ću morati to da uradim na drugačiji način, inače bih ispisao desetine stranica.

Ponedjeljak, 16. oktobar

U medijima se zahuktalo: Muzej se otvara 20. oktobra!!! Kao da tek sad uviđam koliko malo vremena imamo da sve ispeglamo i sve dogovore sprovedemo u delo. Danas imam sastanak sa operativnim timom, ponovo ćemo prečešljati sve od početka do kraja. Nameštaj stigao i sklapa se na licu mesta. Naravno, uvek ima kritičara. Da sam ja biraou Neminovno sledi nervoza, osećam da i sam polako pucam u određenim trenucima. Sve mislim - malo duži san rešice i taj problem. Fascinantna je to zgrada, posebno bljesne kad se upale sva svetla, danas smo prvi put testirali sve mogućnosti. Deki je majstorski odradio svoj arhitektonski posao. Aja me zove na viđenje uveče sa Jakopom, koreografom. Odbijam. Gostujem predveče na RTS i peške se vraćam kući. Konačno 15 minuta mira.

Utorak, 17. oktobar

Užasno me nerviraju ljudi koji sada, dobronamerno, imaju baš tri dana pred otvaranja nove sugestije i predloge. Gde ste bili do sada? Razgovaram sa Ivanom i konsultujem se kako da rešimo neke goruće tehničke probleme. Njegov optimizam i neobuzdanost me inspirišu. Ivan mi potom javlja da smo možda rešili zahtevan tehnički zadatak. U pauzi između sastanaka primećujem da pušim kao smuk. Moraću da smanjim. Aleksandru Čuk ću ubiti posle 27. oktobra jer

me je nagovorila da pišem ovaj dnevnik. Pod uslovom da i sam preživim sve ovo!

Sreda, 18. oktobar

Od ranog jutra sedim u muzeju, koordiniram poslednje popravke i rešavam probleme koji neprestano izviru. Sudaram se sa majstorima, mama koje brinu o higijeni i umetnicima koji učestvuju u programu. Mnogo fotografa se šeta po zgradi. Sreo sam i volontere koji će nam izmerno pomoći svih ovih 7 dana i 7 noći. Toliko su mi simpatični, obilaze zgradu, slušaju i upijaju svaku reč koju izgovara nas Dejan, autor izložbe. Saopštavam im da su nam oni prva grupna poseta. Svi nekako radosni. Mislim u sebi, da, to nam je potrebno stalno - oseća se u zgradi svečarska atmosfera. Odlazim na zgradu Ušća da pogledamo kako park svetli. Čudesno izgleda. Još jedan dan i otvaramo. Polako postajem svestan šta smo uradili. Gostujem u Kulturnom dnevniku RTS.

Četvrtak, 19. oktobar

Ne mogu da spavam od uzbuđenja. Idem na radio, naravno, tema je muzej. Poslednji put čitam ovaj svoj dnevnik. Danas ću valjda završiti i svoj govor. Kažu mi da izgledam umorno ali zadovoljno. I jesam.

Autor je v. d. direktora Muzeja savremene umetnosti u Beogradu

